

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **M. S. B.**, zastoupený Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 1. 2019, č. j. 41 A 53/2018-67,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 1. 2019, č. j. 41 A 53/2018-67, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 6. 2018, č. j. KRPB-260492-24/ČJ-2017-060022-50A, uložila Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“) žalobci podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), povinnost opustit území ČR a podle § 50a odst. 4 tohoto zákona stanovila dobu k vycestování do 60 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítla žalovaná rozhodnutím ze dne 22. 8. 2018, č. j. CPR-22373-2/ČJ-2018-930310-V242.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který je výše uvedeným rozsudkem zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Krajský soud vycházel z toho, že žalobce disponoval povolením k dlouhodobému pobytu za účelem studia, jehož platnost vypršela dne 13. 9. 2017. Dne 14. 9. 2017 se dostavil na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo vnitra“), aby požádal o prodloužení platnosti tohoto povolení. Tam mu bylo sděleno, že jeho žádost je opožděná a že jí pravděpodobně nebude vyhověno. Téhož dne žalobce obdržel výjezdní příkaz s platností do 12. 11. 2017. Dne 13. 11. 2017 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu I. stupně za účelem řešení své pobytové situace. V návaznosti na to bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění podle

§ 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně nicméně shledal, že rozhodnutím o správním vyhoštění by bylo nepřiměřeně zasazeno do soukromého života žalobce s ohledem na jeho prezenční studium na Provozně ekonomické fakultě Mendelovy univerzity v Brně a stipendium, které mu bylo přiznáno do 30. 9. 2020. Proto řízení o správním vyhoštění „odklonil“ do řízení o povinnosti opustit území a rozhodnutím označeným v bodu [1] žalobci uložil povinnost opustit území podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

[3] Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalované, že žalobce porušil zákonnou povinnost požádat včas o prodloužení platnosti pobytového oprávnění (žádost podal o jeden den později) a že rozhodnutí o opuštění území je pro něj mnohem „mírnějším trestem“, než správní vyhoštění, shledal nicméně, že i přesto je napadené rozhodnutí vůči žalobci příliš „tvrdé“ a výrazně zasahuje do jeho soukromého života. V daném případě bylo na místě aplikovat § 174a zákona o pobytu cizinců a posoudit přiměřenost rozhodnutí z hlediska zásahu do jeho soukromého života. Nejednalo se totiž o natolik závažné porušení zákona, aby s ohledem na § 174a citovaného zákona nebylo možné věc posoudit jinak, než uložení povinnosti opustit území ČR. Krajský soud akcentoval, že žalobce pobýval na území ČR z důvodu studia v bakalářském studijním programu na Mendelově univerzitě v Brně a měl přiznáno stipendium do 30. 9. 2020. V důsledku napadeného rozhodnutí musí žalobce odjet na určitou dobu do země původu a vyřídít si přes zastupitelský úřad prodloužení povolení k pobytu, což znamená, že by nemohl pokračovat v prezenčním studiu a čerpat přiznané stipendium. To by mohlo zhatit jeho cíl dostudovat ve stanoveném čase (30. 9. 2020) uvedenou vysokou školu a konečně i účel, pro který mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu. Ze správního spisu přitom nevyplývá, že by žalobce na území ČR nevedl řádný život, neplnil si své povinnosti a porušoval zákony, nebylo tedy zjištěno, že by jeho další pobyt byl v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[4] Je sice pravdou, že je v zájmu ČR, aby na jejím území pobývali pouze cizinci s platným povolením k pobytu, žalobce však podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu pouhý jeden den po lhůtě, v níž tak měl učinit. Zároveň je nutno přihlídnout i k tomu, že podal proti rozhodnutí ve věci neprodloužení pobytu žalobu, o níž dosud krajským soudem nebylo rozhodnuto.

[5] Proti tomuto rozsudku podává žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatelka tvrdí, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť způsob a rozsah důvodů, pro které bylo napadené rozhodnutí zrušeno, je ve vztahu k pojetí zákona o pobytu cizinců nesrozumitelný. Krom toho krajský soud svým odůvodněním cizinci nabízí možnost setrvat na území ČR a nadále plnit účel studia až do ukončení v termínu přiznaného stipendia i přesto, že jeho pobyt je neoprávněný. Optikou závěrů krajského soudu bude rozhodnutí o povinnosti opustit území s ohledem na probíhající studium nepřiměřené vždy. Krajský soud zcela opomíjí povinnost cizince vyřídít si příslušné pobytové oprávnění; to nelze nahradit ani přiznaným stipendiem ani rozhodnutím soudu. Žalobce nedisponuje žádným pobytovým oprávněním a ani krajský soud nenabízí žádný právní institut, kterým by bylo možné jeho pobyt legalizovat či alespoň dočasně tolerovat.

[7] Nesprávné posouzení právní otázky stěžovatelka spatřuje v tom, že krajský soud stanovil správním orgánům povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí v intencích § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ačkoli v § 174a odst. 3 tohoto zákona je stanoveno, že posouzení přiměřenosti rozhodnutí je třeba provést jen v těch případech, kde to výslovně zákon stanoví; § 50a odst. 3 tuto povinnost nestanovuje. U rozhodnutí o povinnosti opustit území se při hodnocení přiměřenosti uplatní čl. 5 směrnice 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků

pokračování

třetích zemí (dále jen „směrnice 2008/115/ES“), který ukládá členským státům EU povinnost náležitě zohlednit tři kritéria, a to: a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země; dodržena musí být i zásada nenavracení. Kritérium probíhajícího studia však citované ustanovení neuvádí.

[8] Krajský soud nezpochybnil, že žalobce nedostal povinnosti požádat o prodloužení pobytového titulu včas, a že se tak do postavení nelegálně pobývajícím cizince dostal vlastní vinou. S jeho závěrem, že napadené rozhodnutí je vůči žalobci příliš „tvrdé“ a že se správní orgány dostatečně nezabývaly jeho přiměřeností, se však nelze ztotožnit. Podnětem pro zahájení řízení se žalobcem byl jeho prokázaný neoprávněný pobyt na území ČR. Nejvyšší správní soud přitom opakovaně judikoval, že správní orgány nemají v takovém případě prostor pro správní úvahu, zda řízení zahájit. Projevem zohlednění aktuální situace žalobce je skutečnost, že správní orgán I. stupně poté, co zjistil, že žalobce zde studuje a má přiznáno stipendium, převedl řízení do rámce § 50a zákona o pobytu cizinců a jako formu nejmírnějšího možného opatření vydal rozhodnutí o povinnosti opustit území. Zároveň žalobci stanovil nejdelší možnou lhůtu pro vycestování (60 dnů), aby si před odjezdem mohl zajistit potřebné náležitosti pro bezproblémový návrat do ČR a následný pobyt. Žalobce však toto nerefletoval, a to ani přesto, že byl informován o lhůtě k vycestování a o tom, že odvolání proti tomuto rozhodnutí nemá ze zákona odkladný účinek. Krajský soud však následně jeho žalobě odkladný účinek přiznal, čímž suploval zákonodárnou moc a připustil, aby byl cizinec na území ČR trpěn bez jakéhokoli pobytového oprávnění či fikce pobytu. Nabytím právní moci napadeného rozsudku pak vznikla situace, kdy žalobce nadále pobývá na území ČR bez příslušného pobytového oprávnění (a to již od 14. 9. 2017), a vystavuje se tak riziku správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, a případného zajištění.

[9] Stěžovatelka rovněž nesouhlasí s názorem krajského soudu, že intenzita zásahu napadeného rozhodnutí neodpovídá závažnosti žalobcova jednání. Žalobce byl povinen se před vstupem na území ČR seznámit s podmínkami vstupu a pobytu, což evidentně neučinil. Jeho protiprávní jednání bylo nade vše pochybnost prokázáno. Nelze mu proto přičítat k dobru, že opomněl splnit svoji zákonnou povinnost o pouhý jeden den a že je studentem s přiznaným stipendiem. Názor krajského soudu by mohl nahrávat obcházení zákona zneužíváním institutu přiměřenosti, a to i přesto, že by šlo o jednání vědomé a úmyslné. Pro krátkodobé neoprávněné pobyty by totiž cizinci pravděpodobně už vůbec nebylo možno uložit povinnost opustit území ČR, neboť by takové rozhodnutí bylo vždy nepřiměřené.

[10] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěrem krajského soudu a odkázal na obsah žaloby. Uvedl, že jeho případ je přesně toho typu, kde má § 174a zákona o pobytu cizinců odstranit nepřiměřenou tvrdost rozhodnutí, které by jinak dostalo zákonným podmínkám jeho vydání. Žalovaná dlouhodobě a systematicky uplatňuje praxi vydávání rozhodnutí o povinnosti opustit území i přes citelný zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to s odůvodněním, že k jinému postupu není oprávněna. To však není pravda a není to ani smyslem a účelem zákona o pobytu cizinců ani v duchu zásad správního práva. Správní orgán je oprávněn zvolit i jiné, měkčí alternativy rozhodnutí.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nejvyšší správní soud má za to, že tato kritéria napadený rozsudek splňuje. Krajský soud se dostatečně vypořádal se všemi žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. O tom, že je napadený rozsudek opřen o dostatek relevantních důvodů, ostatně svědčí i skutečnost, že stěžovatelka s jeho závěry obsáhle polemizuje. Kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není naplněn.

[14] Stěžovatelka předně rozporovala názor krajského soudu, že správní orgány jsou i při vydávání rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR podle § 50a zákona o pobytu cizinců povinny zabývat se přiměřeností tohoto rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života cizince podle § 174a uvedeného zákona. Tato námitka není důvodná. Uvedenou otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, č. 3574/2017 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž vyslovil, že „[s]myslem § 174a zákona o pobytu cizinců je posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona do soukromého a rodinného života. Jinak řečeno, posuzuje se, zda konkrétní zásah představovaný konkrétním rozhodnutím nezasahuje nepřiměřeně do soukromého a rodinného života cizince.“ Je sice pravdou, že § 50a zákona o pobytu cizinců dopadá mimo jiné právě na situaci, kdy by rozhodnutí v podobě správního vyhoštění představovalo pro cizince nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života, to však neznamená, že „odkloní-li“ následně správní orgán řízení o správním vyhoštění do rámce § 50a citovaného zákona, nemá již povinnost posoudit přiměřenost i u tohoto nového typu zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Je tedy povinen „zvážit, zda tento mírnější zásah již je přiměřený či nikoli. Posuzování přiměřenosti se totiž váže nejen ke konkrétní osobě, ale ke konkrétnímu rozhodnutí, jehož přiměřenost ve vztahu ke soukromému a rodinnému životu má být zvažována“ (viz bod [26] citovaného rozsudku).

[15] Na uvedeném závěru setrval Nejvyšší správní soud i poté, co s účinností od 15. 8. 2017 přibyl do § 174a zákona o pobytu cizinců odstavec 3, který stanoví, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle uvedeného zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví (novela č. 222/2017 Sb.). V rozsudku ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS, judikoval, že uvedená novelizace (§ 174a odst. 3) sama o sobě nemohla změnit podstatu závěru plynoucího z rozsudku č. j. 7 Azs 24/2017-29, podle něhož postup vylučující posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí je rozporný s čl. 5 směrnice 2008/115/ES. Pro posouzení dané věci proto nemůže být „určující ani to, že do vnitrostátního práva přibude úprava, která rozpornou transpozicí směrnice výslovně stvrdí“. Z toho důvodu jsou správní orgány povinny se i po přijetí novely č. 222/2017 Sb. zabývat přiměřeností rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců z hlediska dopadů do soukromého nebo rodinného života cizince (viz bod [15] rozsudku č. j. 8 Azs 290/2018-27).

[16] Judikatura Nejvyššího správního soudu tedy dospěla k jednoznačnému závěru, že povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí není vyčerpána „odkloněním“ řízení o správním vyhoštění do řízení o povinnosti opustit území (§ 50a zákona o pobytu cizinců). Na druhou stranu lze jistě souhlasit se stěžovatelkou, že takový postup v sobě prvotní úvahu stran přiměřenosti dopadů výsledného rozhodnutí již obsahuje. Podle § 50a odst. 6 citovaného zákona totiž platí, že řízení o správním vyhoštění cizince neoprávněně pobývajícího na území ČR se považuje za řízení o povinnosti opustit území, je-li zjištěno, že „důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince“. Rozhodnutí o povinnosti opustit území je tak v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajícího

pokračování

na území ČR. Vzhledem k tomu, že s tímto typem rozhodnutí není spojen zákaz opětovného vstupu na území po určitou dobu, budou jeho dopady do soukromého a rodinného života cizince již z podstaty méně intenzivní než v případě správního vyhoštění. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života v důsledku vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území proto „*bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR*“. V tomto ohledu bude třeba hodnotit mimo jiné i to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do ČR (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35).

[17] Optikou výše uvedených závěrů hodnotil Nejvyšší správní soud přiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého života žalobce. Stěžovatelka totiž rozporovala také názor krajského soudu, že toto rozhodnutí je vůči žalobci příliš „*tvrdé*“, protože žalobce byl *de facto* připraven o možnost naplnit účel uděleného dlouhodobého pobytu, tj. dostudovat bakalářský program na Provozně ekonomické fakultě Mendelovy univerzity s přiznaným stipendiem. Namítala, že s ohledem na závěry krajského soudu by probíhající studium bylo vždy překážkou pro uložení povinnosti opustit území ČR. Tato námitka je důvodná.

[18] Ukončení pobytu cizince na území ČR podle § 50a zákona o pobytu cizinců v době, kdy zde tento cizinec řádně studuje vysokou školu a požívá přiznaného stipendia, nepochybně představuje zásah do jeho soukromého života, Nejvyšší správní soud má ovšem za to, že tyto okolnosti samy o sobě nečiní tento zásah nepřiměřeným. Předně je třeba uvést, že žalobci nebyl uložen zákaz vstupu na území ČR, a může se tedy k prezenčnímu studiu vrátit prakticky ihned poté, co si na zastupitelském úřadu ve své domovské zemi pro opětovný vstup do ČR vyřídí potřebné formality. Zdejší soud v žalobcově případě zároveň neshledal závažné okolnosti, které by, slovy výše citovaného rozsudku č. j. 1 Azs 296/2018-35, *ospravedlňovaly naprostou nezbytnost žalobcovy přítomnosti v ČR*. Žalobce ostatně ani takové okolnosti netvrdil; do protokolu o výsledku ze dne 8. 12. 2017, č. j. KRPB-260492-6/ČJ-2017-060022-SV, uvedl, že v návratu do Guiney mu nic nebrání, v ČR by jen rád dokončil studium. Vycestování do země původu na přechodnou dobu přitom nemusí být nutně spjato s ukončením studia na vysoké škole. Tomuto následku je možno předejít například pomocí individuálního studijního plánu, případně přerušením studia, a to na dobu, než si žalobce vyřídí nové povolení ke vstupu a pobytu na území ČR. K takovému „*provizornímu*“ řešení pobytové situace přitom ministerstvo vnitra poskytlo žalobci dostatečný prostor stanovením 60denní lhůty k vycestování ve výjezdním příkazu. Žalobce však této možnosti nevyužil a nedbal povinnosti v této lhůtě území ČR opustit. Nebezpečí definitivního ukončení pobytu (v podobě správního vyhoštění, respektive rozhodnutí o povinnosti opustit území) se tak vystavil vlastním přičiněním, a to aniž by jeho krátkodobý návrat do Guiney musel bezpodmínečně zhatit započaté studium na vysoké škole. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v projednávané věci neshledal důvody, pro které by na žalobci nebylo možné spravedlivě požadovat, aby na přechodnou dobu vycestoval; rozhodnutí o povinnosti opustit území proto z hlediska zásahu do soukromého života žalobce považuje za přiměřené.

[19] S ohledem na výše uvedené lze stěžovatelce přisvědčit i v tom, že intenzita zásahu napadeného rozhodnutí do práv žalobce je přiměřená závažnosti jeho protiprávního jednání. Předně je třeba uvést, že žalobce měl před uplynutím doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu lhůtu 120 dní na to, aby požádal o prodloužení platnosti tohoto oprávnění (§ 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Skutečnost, že se na ministerstvo vnitra dostavil poprvé pouze tři dny před uplynutím této lhůty, kdy se na něj ovšem nedostala řada (jak uvedl do protokolu o výsledku ze dne 8. 12. 2017), a žádost o prodloužení pobytového titulu podal až den po skončení platnosti povolení k pobytu, lze přičítat jen jeho vlastní liknavosti. Žalobce měl přinejmenším stále ještě dva (pracovní) dny (12. a 13. 9. 2017) na to, aby podal žádost ve lhůtě. Avšak i poté, co žádost podal opožděně, vyšlo ministerstvo vnitra žalobci vstříc a ve výjezdním příkazu mu stanovilo 60 denní lhůtu k vycestování, aby si s ohledem

na probíhající studium stihl uspořádat své záležitosti. Překročením této lhůty se žalobce opět pouze vlastním přičiněním dostal do situace, kdy na území ČR pobýval neoprávněně, byť opět pouhý jeden den. Přitom již výše bylo vyloženo, že pro řádné plnění studijních povinností, přinejmenším po přechodnou dobu, nebylo *naprosto nezbytné*, aby zde žalobce setrval. Je třeba rovněž připomenout, že z judikatury tohoto soudu vyplývá nutnost správního vyhoštění cizince i tehdy, pobývá-li na území ČR nelegálně pouze jeden den, za podmínky, že rozhodnutí nebude mít nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života (například rozsudek ze dne 3. 6. 2011, č. j. 5 As 39/2011-55).

[20] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že veřejný zájem, kterým je v daném případě zájem státu na tom, aby na území ČR pobývali jen cizinci s platným pobytočným oprávněním, respektive na tom, aby byl dodržen zákonem stanovený postup vyřizování žádostí o jeho udělení, převáží v nyní projednávané věci nad zájmem žalobce na ochraně soukromého života (zde nerušené pokračování v prezenčním studiu na vysoké škole). V tomto směru tedy není opodstatněná obava stěžovatelky, že pro krátkodobý neoprávněný pobyt nebude možno cizincům uložit povinnost opustit území ČR.

[21] Co se týče výhrad stěžovatelky k postupu krajského soudu, který usnesením přiznal odkladný účinek žalobě pouze ve vztahu k napadenému rozhodnutí a nikoli též ve vztahu k předběžně vykonatelnému rozhodnutí správního orgánu I. stupně, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že rozhodnutí o odkladném účinku není předmětem tohoto kasačního řízení; ostatně je jako takové ze soudního přezkumu vyloučeno [viz § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. a dále usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2004, č. j. 5 As 52/2004-172, č. 507/2005 Sb. NSS]. K problematice důsledků zrušení pouze druhostupňového rozhodnutí pro pobytočný status žalobce není, s ohledem na výsledek tohoto řízení o kasační stížnosti, a zde vyslovený závazný právní názor, nutné se vyjadřovat

[22] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že napadený rozsudek je zatížen vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. proto tento rozsudek zrušil a věc současně vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku, pokud jde o posouzení otázky přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[23] Vzhledem k tomu, že byl napadený rozsudek zrušen, rozhodne krajský soud v dalším řízení rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu